

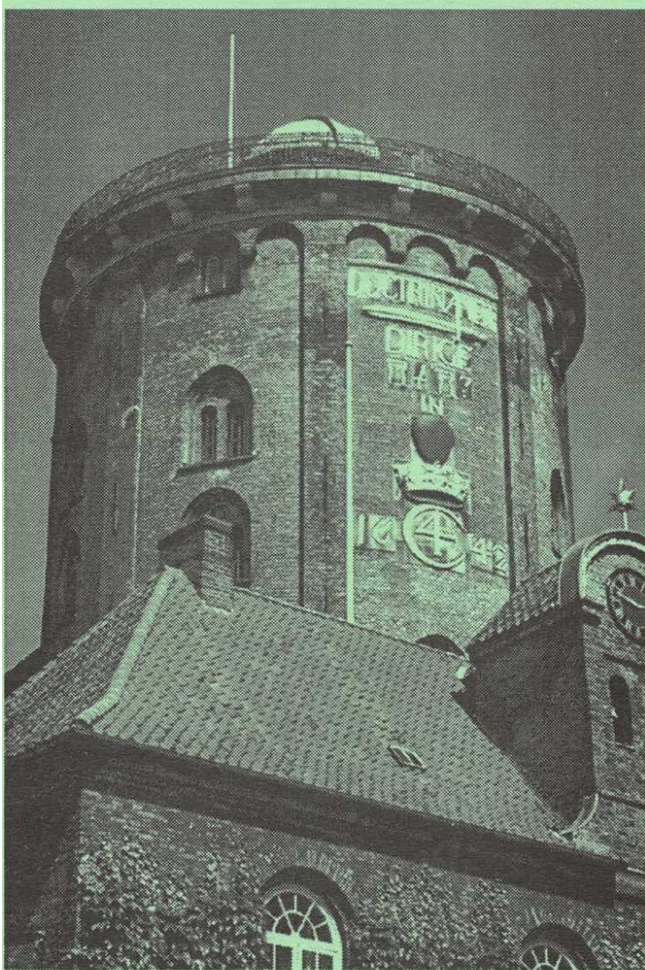

REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDETS
XXXXXXXX MEDLEMSBLAD

88.-89. årgang

(1995-) 1996

ORDINÆR GENERALFORSAMLING 1995

i Regensianerersamfundet
på Collegium Domus Regiæ
holdes fredag d. 24. november kl. 18.30

DAGSORDEN

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Forslag om forhøjelse af kontingent til 100 kr.
6. Valg af formand
7. Valg af kasserer
8. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer
9. Valg af to revisorer
10. Eventuelt

Generalforsamlingens deltagere vil derefter samles omkring den
af kassereren kreerede menu:

FORRET: á la surprise "95"
HOVEDRET: á la surprise "95"
EFTERRET: á la surprise "95"

Hertil serveres passende vine, i passende tempo og i passende mængder.

Under ledelse af revydirektøren vil vi, støttet af musikdirektøren,
se og høre nogle af Regensrevyens fremragende numre.

TILMELDING: til kassererens kontor senest 20. nov.

Ring 33 12 45 22 og tal med Inge Frost.

Middag og revy 125 kr. og betales i løbet af generalforsamlingen.

**Sommerturen 1996
bliver lørdag den 31. august.
Besøg på DMI.**

GENERALFORSAMLINGEN

den 18. november 1994

*Det er Thøger i kjole og hvidt, der skylder en kasse bajere.
Opstillingen afslører, at de tilgængelige øl er i baggrunden t.h.*

34 veloplagte medlemmer gik målbevidst til angreb på pilsnerkasserne, som klokkeren havde udvalgt med omhu - og med en del ny ansigter i forsamlingen gjorde formanden rede for, et uhyre aktivt år, hvor Regensianersamfundet havde stået som garanter for, at nulevende regensianere kunne få en oplevelse, de er ene om i de 150 år, der er gået siden Hostrup skrev „Genboerne“: Iført kostumer fra Det Kongelige Teater, der også stillede Baron Bolten gratis til rådighed, fik vi de første opførelser af „Genboerne“ med levende regensianere.

Ganske mange af samfundets medlemmer var med - og de to fyldte teatersale kunne ved selvsyn konstatere, at Waage Sandø sammen med en snes regensianere havde præsteret miraklet: En

opførelse, der fik megen anerkendelse også fra stærkt teaterkyndig side.

Intet overskud

På gen.fors. 93 skitserede jeg muligheden for, at arrangementet kunne blive starten på dannelsen af en beskeden fond, hvorfra samfundet kunne bidrage med løsningen af enkelte afgrænsede opgaver. Restaurering af „lille sal“ var en klar mulighed, men forudsætningen var jo, at der kunne skabes et overskud. Det kom der ikke. Billetprisen var sat, sådan at ingen kunne hævde, at det var dyrt, men med kun 136 pladser i salen, var udgifterne især til „programmet“ så store, at overskuddet forsvandt. Punchesoldet på salæ balancerede.

*Økonomiens Houdini -
kasserer Henrik Teide*

Regnskabet

blev som sædvanligt fremlagt i krystal-klar form. Kassereren Henrik Teide havde accepteret påtalen fra revisorerne i 1993 om, at man ikke længere ville acceptere busbilletter à 10 kr. i regnskabet.

Det var nøje kontrolleret af revisorerne, på hvis vegne William Hertz, kunne betegne underskuddet som vel-motiveret med vægten lagt på kassere-rens bemærkning om, at programmet var tilsendt samfundets medlemmer gratis (incl. porto à 15 kr). Det var, trods ihærdige anstrengelser, kun lykkedes at skaffe een sponsor til programmet.

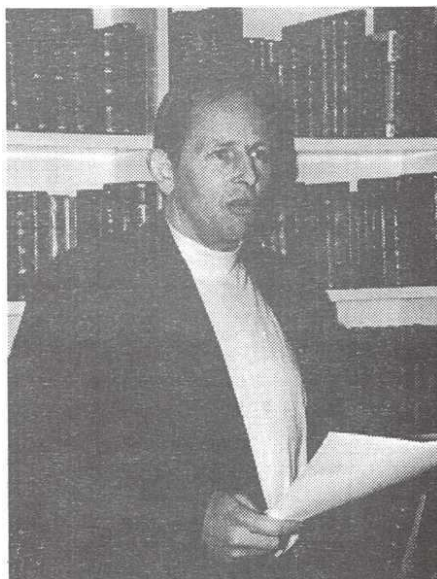
Valgene

Den fra programmet så kendte historiker, Niels Kr. Steensberg, motiverede forslag til ny formand, mens dels blev

forslaget fremsat, mens forsamlingen var travlt optaget af at udskifte bagerne, dels havde dirigenten Ole Nygaard og formanden trukket tiden så længe, at sulten var ved at melde sig, at formanden blev stående.

Generalforsamlingen sluttede med, at Thøger Købke Christiansen, der nu førte sig frem i kjole og hvidt, oplevede et hukommelsestab til skade for medlemmerne. Da han blev valgt til bestyrelsen i 1993 lovede han med klar røst en kasse bajer som ringe tak for den udviste tillid. Det løfte er arkiveret et ukendt sted hos ham, men det huskes af medlemmerne. Thøger Købke Christiansen skylder generalforsamlingen en k(m)asse bajere.

*John Idorn,
formand*

*Revisor William Herts erklærede kassereren
for at være mentalt og fysisk i orden.*

Det bli'r svært at få den kasse til gen. fors. 1995. Thøger Købke Christiansen er flygtet fra landet. Han hævder, at det er firmaet F L Smidt der har „forfremmet“ ham ved at sende ham til Argentina, men vi andre ved bedre: Han frygter generalforsamlingen.

Under middagen efter generalforsamlingen uddelte kassereren med rund hånd den overvældende legatstrøm til følgende:

9x6: Petrine Holm

8x12: Beinta Sophia Weisner Johansen

Klokkerlegat efterår 93: Camilla Sløk og Tine Astrup Larsen

Klokkerlegat forår 94: Esben Krohn og Jacob Danneskiold Samsøe

Revydirektør: Lisbet Ilkjær

Humørlegat: Heidi von Wettstein

Særlige opmuntringslegater: Nanna Gadegaard, Sidsel Søndergaard, Anna Sandberg, Christine Thrane, Suzanne Gudbjerg-Hansen og Lone Legaard

Revydirektør Lisbet Ilkjær, der med elegance havde sørget for at udvælge de bedste numre fra revyen til behagelig betragtning og hørings.

REGENSIANERSAMFUNDETS BESTYRELSE

Efter valget på generalforsamlingen 18. nov. 1994:

Formand: John Idorn, Bukkeballevvej 69, 2960 Rungsted Kyst

Kasserer: Henrik Teide, advokat, Åmosebakken 3, 2830 Virum

Medlemmer: Karsten Knudsen, dommer, Ordrupdalsvej 12 B, 2920 Charlottenlund
Morten Samuelsson, advokat, Hellerupvej 65, 2900 Hellerup
Bodil Stenvang, lektor, Slotsvænget 23, 3400 Hillerød
Mette Korsholm, mag.art., Vardegade 23, 2.tv., 2100 København Ø
Thøger Købke Christiansen, civ.ing., Dagmargade 45, 3., 2200 København N

Revisorer: Peter Bøggild, cand.polit., Ll. Strandstræde 12, 1254 København K
William Hertz, læge, Tibberup Allé 23, 3060 Espergårde
Desuden er de herskende klokkere medlemmer.

Zoologisk have - og overblik

Regensianersamfundets sommertur gik til Frederiksberg Slot, hvor Hærens officersskole holder til, ret så misundt af de to øvrige værn på Holmen og i Værløse. „Misundelsen“ skjules med bemærkninger om den påvirkning, der kommer til hærens folk fra den nærliggende zoologiske have - hvortil svaret er: „Vi er det eneste værn, der har overblik over situationen og landet fordi vi kan se længere end til Valby bakke“.

Sandt nok - for Hærens Officersskole ligger på det højeste punkt i Københavnsområdet: 31 meter over havet. Det er toppen af Valby bakke, der herfra fal-

der gennem Søndermarken mod syd - og en del af den blev gravet igennem, da man i 1847 skulle lave jernbanen til Roskilde. Samme år iøvrigt, som G1. Carlsberg blev grundlagt.

Alligevel er det også rigtigt at sige Frederiksberg Bakke - og henvise betegnelsen Valby bakke til vejen syd for Søndermarken.

Vi holdt sommerturpause i 1994 på grund af arbejdet med Genboerne på Baron Bolten, men nu var samfundet der altså igen, og det er altid godt at høre vurderingen: „Hvor er det bare en skam, at ikke flere ta'r sig sammen“.

Denne gang passede det fint for de

Helt fornemt – blandt de fremmødte var seks-syv medlemmer, vi ikke havde set på sommerturen de sidste mange år. Major Finn Mogensen gi'r de indledende kommentarer. Helt t.v. vor tidligere formand, Mogens Holm Nielsen.

fremmødte, for den beskedne mængde sikrede, at alle i god tid kom med op og ned ad trapper og rundt ad de kringlede gange - så alle kunne få gavn af vor guide.

Han var et fund. Major Finn Mogensen udstrålede al den glæde, der forekommer så naturlig, når man har eet af byens smukkeste hjem at arbejde i. Byen ja - for det er jo Frederiksberg, der alene undgik Københavns plyndring af forstæderne i 1901, da såvel Sundbyerne som Brønshøj og Valby blev indlemmet. Frederiksberg modsatte sig ethvert „frieri“. Deraf det forbavsende, at Københavns Boldklub ligger på Frederiksberg - med bl.a. tennisbaner på slottets grund. Frederiksberg holdt i lang tid placeringen som den tredje største købstad i riget.

Hærens officersskole er naturligvis forsvarets ældste af slagsen. Den blev oprettet i 1713, og er Europas ældste fortsat bestående institution af slagsen, ligesom Hærens Gymnastikskole i Ryvangen fra 1804 er den ældste af sin art. Skolen kom til slottet i 1868 og skal betale den indvendige vedligeholdelse af eget budget, mens det udvendige sorterer under to ministerier: Bolig- og finansministeriet.

Vi blev inviteret indenfor i Marskalsalen. Vi gik ad den beskedne bagdør, mens officielle gæster modtages fra havesiden. Her blev der holdt frokost ved ekskong Konstantin og prinsesse Anne-Marias sølvbryllup. Når officerne holder fester, danses der udelukkende lancier i det fornemme rum. Ridersalen har „middle-of-the-road musik“, mens der er diskotek i cafeteriet - med meget få „kunder“. Derfra til læse-

stuen, der samtidigt tjener som en del af KGB-arkiverne. Det er bare sådan, at KGB i denne forbindelse står for Kongelig Garnisons Bibliotek. Her er også en række portrætter af tidligere militære helte - de spiller fortsat en rolle i det daglige, for elevklasserne har ikke tal eller bogstaver. De har hver et navn efter een af heltene.

Overalt passede vi fornemme søjler, lavet af marmor. Troede vi. Der var planlagt marmor, men pengene slap op, så alle søjler er - med een enkelt undtagelse - træ, der er malet, så det ligner til perfektion. Spejlene, der findes i overtal er hentet fra det Glückstadt slot, der nu er nedrevet.

Vi passede Frederik VI's soveværelse også kaldet det kinesiske værelse med reference til Ø.K., der har sat det i stand. Frederik VI havde som andre enevældskonger styr på etiketten. Hans modtageværelser ligger sådan placeret, at de fornemste kunne ha' næsten direkte adgang, mens meget lidt betydende skulle gennem 13 værelser, før de nåede frem. Det kunne sikkert ta' modet fra nogle af dem, inden den nåede frem med klagen. Der er kun tre værelser, der ikke er i brug til daglig. Det er Fr. VI's soveværelse, dronningens tekøkken (også kaldet prinsessernes pandekagekøkken) og „Dronningens badeværelse“, i kælderens (bortset fra at det er rammen om en kølig pilsner for nogle festdeltagere).

Pandekagekøkkenet er helt beklædt med fliser, leveret af fabrikken, der lå i St. Kongensgade. Hollandske kakler fra 1700-tallet, men lige ved siden af den eneste marmordørkarm i slottet, er der et minus. Een kakkell er hugget ud og

fjernet, og det har ikke været muligt at finde en kassekøbe til. Gerningsmanden er ukendt, men nu er der avanceret tyverialarm.

Rundturen sluttede i kirken, en af de mest ejendommelige kirker i Københavnsområdet. Da Hærens Officersskole kom til slottet, blev den lavet om til bibliotek. Fra 1920 begyndte man at tale om det triste i den aktion, og 1932 blev rummet genindviet som kirke.

Fr.berg slots sogn omfatter alle boliger i randen omkring Søndermarken.

Kassereren var heldigvis med - og han havde fundet stedet, hvor sommerturen sluttede med en herlig frokost: I M.G. Petersens familiehavn i Pile allé nr. 16. Det er Krøgers have, der ligger i nr. 18 (hjørnet af Roskildevej) mens Ejnar Hansens „Ny Familiehavn“ ligger i nr. 10-12 ved indkørslen til „Josty“.

Vel mødt næste år.

Nye ansigter omkring frokosten: t.v. Karen Frydsbjerg og Johannes Langhoff. T.h. Inger Langhoff, Mogens Frydsbjerg, derefter Inter Struwe, Carl Kähler og Peter Bøggild.

På venstre side er det Svend Holm, Ulla Nicolaisen, Mogens Holm Nielsen. Damerne omkring Peter Bøggild hører til ham og Kähler (Lotte Reumert og Lene Rasmussen). Højre side: Lillian og Øjvind Knudsen, Peter Lindegaard med frue, Paul Sandfort og frue (der står op), Rasmus Fog plus Teide og frue.

Fra en dagbog:

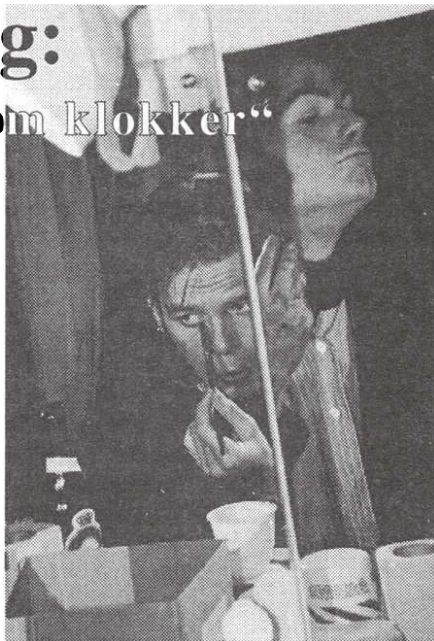
”Mit første halve år som klokker”

En varm og stille septemбераften i det Herrens år 1994 begyndte Klokkeratet PIPigenigenen. Et Klokkerat der på mange måder satte nye grænser for, hvad Klokkergerningen har lov til. Trods min seriøse planlægning, blev Generalforsamlingen lige vel spændende. Claus Dahl og Niels Leifer viste sig at være værdige modstandere, der ovenikøbet havde forberedt sig. Men pøblen (de foreningsløse) er en farlig allieret, og ikke så snart havde Claus Dahl talt, før pøblen hujede og stemte hver for sig. Nej - så hellere en god gammel aftale (der på forunderlig vis blev overholdt) mellem PIP, Gamle Skrap og Conventet. Derefter husker jeg intet, før jeg vågnede med ondt i hovedet og en klokke under hovedpuden.

Slåbrokarrangementet

Jeg havde til Generalforsamlingen lovet at genindføre slåbrokarrangementet. Den tradition var vist gledet ud året før. Men som noget nyt forsøgte jeg at skabe sammenhæng mellem mine egne og teater-, og musikdirektørernes initiativer. For eksempel var der den ene teatertur til „Dark“ på Betty Nansen og næste uge slåbrok med instruktøren Kathrine Wiedemann.

Inden da havde jeg i anledning af guldalderudstillingerne i København fået Asger Schnack ind til lidt oplæsning og uforpligtende snak om guldalderdigtere. Stor succes !

Mikkell Hess (t.v.) gør sig klar til rollen som smedesvend Christian Madsen i "Genboerne" og afgående klokker Jakob Danneskiold-Samsøe var hans følgesvend Mikkell.

Semestrets første slåbrokarrangement var et Symposium (regensianere, der fortæller om et emne, de ved noget om - fx deres speciale). Min første Symposiumsgæst var den tidligere regensianer Erik Barfoed, der berettede om mord og incest i Kong Ødipus. Succesen med død og tragedie blev fulgt op af Signe Risum, der fortalte om den sidste koleraepidemi i København. Flere døde og et par gode historier om, hvad regensianerne lavede dengang.

Indflytterfesten

blev - med kun lidt overtalelse af indflytterne - til opfyldelsen af en gammel drøm: Den franske Revolution. Med fantasifulde udklædninger og larmende kanoner (leveret af Teologisk Skydeforening) blev det en indflytterfest af den bedste slags.

Revyen

Jeg havde udnævnt Lisbet Ilkjær til Revydirektør allerede i september, og dermed havde Revyen bedre muligheder, end den havde haft i lang tid. Og med sikker organisatorisk sans dirigerede hun revyfolket, så jeg selv blot kunne slappe af og sikre snapsen og de gule ærter. Næste morgen kunne jeg med hovedpine konstatere, at alt var lykkedes.

Juleballet

Efter november fulgte december og dermed også Juleballet. Aldrig har vi (så vidt jeg ved) været så mange gæster til et Julebal. 145 Regensianere med mere mødte op til indbagt laks og pæretærte. Den trange plads gjorde det svært for folk at slappe af, men efterhånden som vinen gled ned, blev tætheden kun en fordel. Og da Poul Kjølner klokken halv 1 trådte frem som midnatsgæst, ville euforien ingen ende tage. Træt og sejlene lukkede og slukkede jeg ved 7-tiden næste morgen.

Nytårsbal

Oven på juleballet burde jeg nok være stoppet, men da der 5-6 forskellige steder på Regensen skulle spises Nytårsmiddage skyndte jeg mig at arrangere et

efter midnat Nytårsbal i Lillesal. Stor jubel og megen glæde til sent på natten.

Min sidste gerning foruden generalfor-samlingen var en slåbrokaften med den smukke pianist Christina Bjørkøe, der henrykkede alle med en uforglemmelig koncert.

Mikkel Hagen Hess,
nu x-klokker

Slåbrok er iflg Nudansk Ordbog hentet fra plattysk, hvor det hedder slaaprok. Første led fra plattysk slaapen, tysk schlafen og beslægtet med eng sleep og dansk slap. 2. led er fra plattysk rok og tysk rock for en lang hjemmefrakke. Slåbrokstil bruges litterært om skødesløs skrivemåde.

Store Nordiske Konversationsleksikon fra 1922 tilføjer: Oprindelig en kammerklædning eller negligékostume, senere en slags magelig hjemmefrakke af varmt stof.

Hermed en anmodning fra redaktøren til regensianerne: Hvem laver et lille kulturhistoriske skitse af slåbrokken på samme måde, som Marthe Seiden skrev om gaflen?

Om symposion (lat: symposium) skriver Gyldendals fremmedordbog: sym=samtidig/med og posion= afledning af posein, der betyder at drikke. Altså drikkelag, gæstebud især med åndfuld diskussion, videnskabelig eller faglig konference eller diskussionsmøde med enkelt indhold. Alt efter Platons „dialog“.

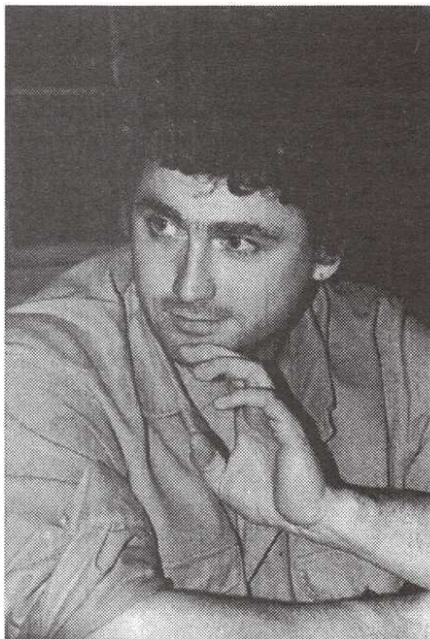
Klokkerberetning forår 1995

Generalforsamling med Hof-dominans i P 1

Fredag d. 17. febr. markerede Niels Leifer - forgangne forårs uforglemmelige løjtnant von Buddinge på Baron Boltens - sin 28 års fødselsdag med at blive valgt til klokker. Han konstaterer selv, uhyre beskedent, at generalforsamlingen ikke blev særligt spændende, fordi Hof's dominans var for stor. Men det var vist første generalforsamling, der var i mediernes søgelys, fordi Georg „Hvad han nu hedder“ fra P 1's montagegruppe sammen med et par af sine kolleger styrtede rundt på gården med deres meget store mikrofoner og optog ti timer på bånd oven i de 158, de allerede havde til programmet „Ånden i flasken“ (udsendt 24. juni). Fødselsdagen kom derved lidt i anden række, skriver han - og fortsætter:

men jeg bliver da stadig varm om hjertet, når jeg mindes, hvorledes Gårdens yngste forening, Ping, aflagde visit hos os i Hof under vores middag, afsang en fødselsdagssjovling og forærede mig et vægur, om hvilket man kan sige, at det da i det mindste går nogenlunde præcist.

Da det hele var overstået, sad Vores Forening med en Sportsdirektør, en Porcelænsdame, en Brugsdame og en Klokker. Hvordan det kunne gå til, har vi endnu ikke helt forstået, men det var relativt let at forhandle, da det hurtigt stod klart, at der ikke rigtig var andre

Niels Leifer – uforlignelig som løjtnant von Buddinge, der, som Anders And, er til grin, ligegyldigt, hvad han laver.

seriøse kandidater til Klokkeratet. Gamle skulle selvfølgelig lige markere og stillede en kandidat, men han trak sig, inden det kom til afstemning. Så, som sagt, rigtig spændende blev Generalforsamlingen aldrig.

Men den var våd, hvilket jeg også kunne konstatere, da jeg næste formiddag startede mit Klokkerat med klud og en gulvspand, der ligesom gryden i „Svinedrengen“ kunne fortælle - ikke hvad folk skulle have til middag, men hvad de havde fået til middag. Sidenhen fik jeg heldigvis indflytterrøve til denne lidet eftertragtede tjans. Indflyttere var der i øvrigt ikke voldsomt mange af i sidste semester og da slet ikke i starten

af semestret, så det var ret hårdt arbejde at arrangere og afvikle *Indflytterfesten*, der blev afviklet 25. marts som en „Stjernefest“, hvor folk var klædt ud som diverse stjerner indenfor film, musik, osv. Men festen var i hvert fald en fortjent succes. Ikke mindst var vores live-karaoke-singalong-show forrygende: de nu afgangende musikdirektører stillede op med et lille tre-mands pop/rockorkester, „Ole and the Allrights“, og så kunne festdeltagerne komme op og synge for. (Grane syntes vist, det larmede lidt rigeligt...)

Margrethe og meteorologerne

Lindefrokosten er umiddelbart mere overkommelig, men jeg frygtede alligevel lidt for mine nerver, mit blodtryk, osv. *Dronning Margrethe* havde nemlig deltaget både 5 og 10 år tidligere, og derfor inviterede jeg hende naturligvis til at komme. Hun sagde desværre nej tak - og derrned tog jeg forberedelserne med lidt mere ro. Nu var det største problem imidlertid vejret - foråret havde endnu ikke vist sig fra sin mest gavmilde side og vor ædle Lind var knap nok sprunget ud. I dagene op til torsdag d. 11. maj var det mildest talt hudekoldt og det øsregnede - det så lidt ud til at jeg skulle huskes for det Klokkerat, hvor *Lindefrokosten* blev holdt i Store Sal. På selve dagen regnede det igen det meste af formiddagen og jeg ringede hvert femte minut til Danmarks Meteorologiske Institut, der faktisk lovede mig, at det efter klokken 11.47 ville holde tørt resten af dagen. Folk troede jeg var sindssyg, da jeg derfor halvanden time inden frokostens start dekretede, at vi dækkede op ude i gården,

hvor det stadig regnede. DMI fik dog ret: det holdt tørt, men vi frøs så voldsomt, at jeg måtte ud og købe ekstra snaps undervejs. Det var selvfølgelig ikke for koldt til en probat vandkamp, hvor Regensianersamfundets *Mette Korsholm* fik demonstreret sit ekstremt elendige sigte og hvor arkitekten *Bülow* fra Bretton-Meyers tegnestue fik den fortjente spand vand i hovedet, som de fleste herinde vist gerne ville have kastet, efter at det forgangne semesters renovation af gårdens kloakker og brostensbelægning var kommet til at strække sig over 5 måneder (på det tidspunkt kunne vi selvfølgelig ikke vide, at renovationen af 3. gangs køkken, som *Bülow* også stod for, skulle komme til at tage noget lignende...). Vi havde under frokosten besøgt at en hestevogn fra Carlsbergs stalde, mens Carlsberg Museum for første gang i umindelige tider ikke deltog. Det hænger sammen med det sørgelige faktum, at Hof's og Gamle's traditionelle julefrokost på Carlsberg året forinden var blevet sparet væk, og så syntes Carlsberg ikke, at de kunne tage imod vores invitation. Frokosten havde allerede året før hængt i en tynd tråd, men da fik jeg ved lobbyarbejde gennem mit studenterjob netop i Carlsbergs Besøgsafdeling og Museum reddet den - men nu gik den altså ikke længere. Trist at en sådan 40 år gammel tradition skal spares væk af en virksomhed, hvis overskud sidste år var på 1,3 mia. kr. før skat. ..

Elers og gammelt øl

Lindeballet d. 17. juni forløb fint med lækker mad, masser af vin, portvin, ci-garer, osv. Desværre var vejret ikke til

musik og dans under Linden, så selve ballet kom til at foregå i Lille Sal. Til gengæld var bandet, Sting Jarn, det bedste jeg har hørt spille til en fest herinde! Under middagen kom jeg til at sige til Provstinden, at det egentlig var lidt kedeligt, at Klokken slet ikke var blevet stjålet under rnit Klokkerat - hvad det vel egentlig også var. Dette resulterede i at *Vreni Grane* der ellers normalt vogter over Klokken som en Sankt Bernhards-hund, i mit fravær overdrog den til en flok unge mennesker (heriblandt hendes svigerdatter...) fra Elers !! En vederstyggelig handling, der resulterede i, at jeg et par dage efter fik præsenteret et krav om en kasse Sort Guld samt en flaske Svarta ®. Jeg fik forhandlet mig til at slippe for at betale Svarta'en ® og fandt sarnmen med de glimrende P-mænd i et støvet hjørne af P-kælderen en kasse Sort Guld, hvis holdbarhed var udløbet ca. 1 år forinden. Jeg støvede flaskerne lidt af og gik over til genboerne med kassen - og de kvajpander gav mig sgu min klokke og drak oven i købet øllet uden at fortrække en mine. (Det var jo desværre lidt svært at undslå sig, da de bød mig en...).

Slåbrok og klokkeoverskud

Det blev kun til tre slåbrokarrangementer i løbet af mit Klokkerat. Ved det første fik jeg promoveret mit eget studieområde, idet jeg havde inviteret lektor *Poul Bøggild Rasmussen* fra Romansk Institut til at fortælle om latinamerikanske diktatorromaner. Få dage efter 50-året for befrielsen havde vi besøg af historikeren *Hans Kirchhoff*, der er en af vores største eksperter i besættelsestidens Danmark. Endelig havde vi i star-

ten af september et spændende foredrag ved sociologen *Lone Scocozza*, der talte om etiske problemer i forbindelse med medicinsk forskning.

Sammen med den ældste X-mand m/k, *Anne Kathrine Giversen*, forsøgte jeg i løbet af mit Klokkerat at få gjort noget ved de huslejerestancer, mange regensianere har opbygget. Det var selvfølgelig blandt visse regensianere et upopulært emne, og behageligt var det heller ikke at administrere, men vi fandt det nødvendigt og kan vist også være nogenlunde tilfredse med resultatet. Desuden har det glædet mig at se, at de to unge mennesker, til hvem jeg den 15. september overdrog klokken (som de sgu allerede har formøblet!), viderefører vores politik på området.

Når nu det hele er overstået, kan jeg da ikke lade være med at tænke på, hvorledes jeg på forskellige områder kunne have været en mere aktiv klokke - men alt i alt er jeg godt tilfreds med forløbet. Og det var en smuk gestus, da indflytterne til Lindeballet gav mig en gave som tak for samarbejdet. Jeg glæder mig allerede til at give igen på fredag d. 27. oktober, hvor jeg har inviteret hele min Klokkeforening (og så det løse) til gilde i Fægtekælderen, hvor vi skal æde og drikke mit overskud på ca. 3000 kr. op!

Niels Leifer

Tungmetal og havniveauer

I oktober 95 blev Niels Hemmingsen Schovsbo kandidat fra 4x5 (og Geologisk Institut) med specialet: „Uorganisk geokemisk undersøgelse af Alunskiferformationen (Cambrium til nedre Ordovicium) i Sverige; bundvandets iltindhold og sedimentationsratens betydning for den geokemiske sammensætning”.

I serien om nuværende regensianeres arbejdsform og specialer gi'r NHS her en kort gennemgang af specialet, der omhandlede tungmetal-berigelsen i en mudderstensenhed (Alunskiferformationen), afsat for omtrent 500 mill. år siden over hele Skandinavien, nordlige del af Polen samt de baltiske lande. (i DK er den mest kendt fra Bornholm).

Alunskiferen er speciel på mange områder. Dels indeholder Alunskiferen store mængder af organisk materiale (op til 25 vægt %), svovl samt tungmetaller (fx. bly, kobber, nikkel og vanadium) samt mere specielle metaller som uran og molybdæn. Når jeg siger store mængder metaller, er det ikke nok til egentlig kommerciel udnyttelse, men indholdet ligger i størrelsesordenen 100 til 1000 gram/ton. Det høje indhold af organisk materiale (rester af døde alger og bakterier) er alene nok til at gøre enheden berømt, idet den er, hvad oliegeologer betegner som en moderbjergart for olie dannelse, hvilket der jo som bekendt kan være kommercielle interesser i.

Geologens arbejdsform

Inden jeg går videre med at beskrive indholdet af specialet er det nok på sin plads at ridse op, hvordan en geolog arbejder. Geologer benytter sig af aktualitetsprincippet, der groft fortalt betyder, at nutiden er nøglen til fortiden. I denne sammenhæng betyder det at de processer eller det miljø, som Alunskiferen blev afsat under, findes i dag.

Nutidige sedimenter med stor bevarelse af organisk materiale kendes fra områder med iltsvind i vandsøjlen. Iltsvind i vandsøjlen giver sig udslag i form af tilbagemeldinger fra fiskere om at de fanger mange fladfisk eller krebsdyr, fordi dyrene flygter fra et specielt område. Ligeledes kendes fænomenet fra amatørdykkeres beskrivelser af „ligklæder“ af svovlbakterier, der dækker havbunden i indre danske farvande og af hvorledes orme og krebsdyr forsøger at strække hovedet højt op i vandsøjlen for at få en mundfuld luft inden kvælning af svovlbrinte. Endelig kendes sådanne miljøer fra vore lukkede fjordsystemer, når „bundvendinger“ forekommer, og den specielle lugt af svovlbrinte bider i næseborene. Udover bevarelse af organisk materiale og svovl udmærker sådanne miljøer sig også ved et forøget indhold af tungmetaller i sedimentet. Alunskiferen er altså et fossilt (gammelt) resultat af iltsvind i vandsøjlen.

Fra de før nævnte beskrivelser af nutidige iltsvind ved vi, at iltsvindet har stor betydning for dels geokemien af sedimentet (forøget bevarelse af organisk materiale, svovl samt tungmetaller) og dels faunaen på og i havbunden. Da jeg beskæftigede mig med geokemien var det naturligt at få yderligere information om miljøet i Alunskiferen ved at betragte fossilerne i Alunskiferen. I den periode som Alunskiferen repræsenterer, levede en nu uddød gruppe af krebsdyr kaldet trilobitter og det var derfor fristende, om man ud fra trilobitternes livsmåde kunne beskrive eller opdele graden af iltsvind i vandsøjlen over Alunskiferen, der efterfølgende kunne relateres til ændringer i den geokemiske sammensætning.

Hypotesen om iltsvind

Problemet med uddøde dyregrupper er dog, at man ikke kan sammenligne nutidige arter direkte med de fossile arter. Da trilobitterne er krebsdyr, består fossilfragmenterne mest af hudskifte (som skjoldet af en krabbe) og meget lidt kendes om dyrenes bløddele. Fra nutidige økosystemer ved man dog, at når antallet af forskellige arter falder i et givet område (jævnfør diskussionen om artsrigdom i „økologisk“ kontra traditionelt landbrug) skyldes det dårligere livsbetingelser. Denne sammenhæng kunne bruges som hypotese for, at faldende artsrigdom i Alunskiferen skyldes faldende iltindhold i bundvandet. Den aktuelle livsmåde for den enkelte trilobitart er også interessant og kan deduceres ud fra dens udsende (morfologi). Indenfor dyreverdenen kendes relationen mellem morfologi og funktion. Hvis ar-

terne ligner hinanden meget, kan det skyldes, at de har fundet samme løsning på samme problem og derfor kan udfylde samme økologiske niche. Ligheden mellem funktionen „myresluger“ fra pattedyrsordenen til pungdyrsordenen er fx. slående, men også samme ønske om hurtighed gennem vandet ses i form af morfologiske ligheder mellem nogle fiskearter og havpattedyr.

De to indfaldsvinkler

I Alunskifer sammenhæng betyder dette, at hvis en trilobitart er meget aerodynamisk samt meget muskelstærk (meget rummelig og med kraftig skal), er den sandsynligvis en svømmende type. Hvis den derimod er meget tyndskallet og „flad“, har den sandsynligvis levet på bunden uden mulighed for at undslippe en iltsvinds-begivenhed, og dens tilstedeværelse viser derfor, at der på et tidspunkt ikke var iltsvind.

Det ustabile system

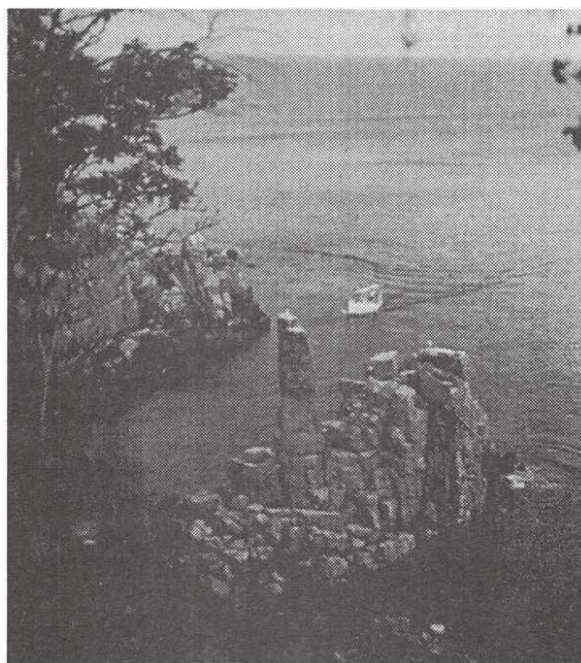
Disse to indfaldsvinkler (artsdiversitet og komparativ morfologi af trilobitterne) resulterede i en økologisk beskrivelse af iltindholdet i bundvandet. Når jeg gør så meget ud af at beskrive denne palæoøkologiske indfaldsvinkel, er det fordi det er en relativ ny måde at betragte disse „iltsvinds-sedimenter“ på. Denne ny beskrivelse tillader endvidere at undersøge graden af iltsvind og betragter ikke systemet som stabilt, men derimod som meget ustabilt med periodisk tilbagevendende iltsvinds-begivenheder. Sammenkoblingen til geokemien bestod i, at grundstofforholdet vanadium/(vanadium+nikkel) viste sig at korrellere med de forventede ilt-inducerede æn-

dringer i trilobitfaunaen. Fordelen ved at bruge et grundstofferhold, der egentlig udtrykker det samme som trilobitterne, er, at et meget mere detaljeret billede af iltsvingninger i bundvandet i løbet af Alunskiferen kan etableres. Endvidere betyder det, at andre enheder (formationer) kan sammenlignes ud fra grundstofferholdet uden at der levede trilobitter der.

Hvad er den styrende kraft

Da en relativ kurve for iltsvingningerne var etableret, meldte spørgsmålet sig, hvad der styrede sådanne variationer.

Vi kender fra vandmiljøplanen diskussionen om, at over-gødskning af de indre danske farvande fører til iltsvind. Om Alunskiferen repræsenterer en at datidens store forureningssager skal dog være usagt, men denne årsags-virkningsmekanisme er dog potentiel mulig. En anden og mere vidtrækkende model for variationen i iltindholdet blev dog etableret - nemlig at variationen skyldes ændringer i det generelle havniveau. Denne sammenhæng til havniveauet kan umiddelbart synes fjern, men bygger i al enkelthed på omrøringen af bundvandet. En ringe omrøring giver en mindre for-

– det er rent blikfang for at vise, at vi altid går i modsat retning af, hvor vi finder trilobitterne på Bornholm. Dette er løvehovederne ved Helligdommen på nordkysten. Skifer og trilobitter findes på sydkysten, nær Arnager og Madsegrav, lidt øst for Rønne. Gå langs Læsåen.

nyelse med iltrigt bundvand og dermed mulighed for iltsvind. I denne model er perioder med højt havniveau sammenfaldende med dårlig omrøring, og dermed kunne sammenhængen mellem tungmetaller og havniveau etableres. At denne model er meget vidtrækkende, skal ses i, at havniveauændringer kan være af global karakter, og at man derfor kan forudsige begivenheder i andre dele af verden, hvor tilsvarende bjergarter findes. Variationer i bjergarter fra samme periode i fx. England og Canada viste sig at være i overensstemmelse med variationerne fra Alunskiferen, og i enkelte tilfælde kunne endda meget præcise udtagelser konfirmeres med tilsyneladende samtidige hændelser i England.

Kommercielle perspektiv

Udover den akademiske interesse i at kunne forudsige hændelser og dernæst undersøge, om man tog fejl - hvad er så perspektivet for fx. samfundet som sådan eller for at bruge en anden vending - hvor er pengene?

Jeg har været inde på begreber som vandmiljøplanen og økologisk jordbrug, men det var mere som billeder på denne problematik. Det egentlige kommercielle perspektiv ligger igen i de forudsigelser, der er indbygget i denne model. Jeg nævnte i indledningen, at Alunskiferen er en muddersten og altså et sediment ligesom grus og sand. I andre store modeller indenfor sedimentologi- en arbejder man med stor skala modeller for, hvordan sediment-sekvenser aflejres (fx. mudder - sand - grus) i den såkaldte sekvensstratigrafi. Hovedindputtet i en sekvensstratigrafisk model

er, pudsigt nok, havniveauændringer og de folk, der kommercielt anvender disse modeller er oliegeologer og geologer beskæftiget med basisanalyser.

En sekvensstratigrafisk analyse giver en viden om, hvor der potentielt er aflejret en organisk rig muddersten (morderbjergart for oliedannelse), og hvor der er aflejret sand/grus (reservoir for eventuelt dannet olie), der begge er vigtige parametre at tage i ed, når det skal afgøres, om der skal bores eller ej. Jeg skal dog bemærke, at der ikke er nogen grund til at tro på en oliedannelse fra Alunskiferen i den danske del af Østersøen - det skete allerede for 300 millioner år siden, men det er en anden historie.

Jeg har i dette essay forsøgt at beskrive nogle af resultaterne i mit speciale. Jeg påbegyndte mit speciale-forløb i 1991, hvilket var samtidig med, at jeg flyttede ind på Regensen, så for mig er de to ting uløseligt knyttet til hinanden. Specialet er blevet til i diskussion med mine vejledere Bjørn Buchardt og Arne Thorshøj Nielsen, der takkes for gode diskussioner og konstruktiv kritik undervejs. Økonomisk støtte er opnået via det tyske „Bundesministerium für Forschung und Technologie“ projekt „Pre-Westphalian Source Rocks in Northern Europe“. En sidste tak går dog til den altid bestående regensforening HOF, for en forrygende køretur i kærren fra Institutet og til Regensen.

Niels Hemmingsen Schovsbo

Bog om Regensen

Regensalumne i 1940'erne

Civilingeniør Poul Kjeldgaard har brugt den første del af sin pensionist-tilværelse overordentligt fornuftigt: Han har kikket sine notater fra studietiden igennem og sat dem sammen i en hyggeligt slentrende fortællestil, og det er blevet til en bog på 120 sider: „Student i fyrreerne“.

Beretningen om opvækst og tilværelse på Viborg Katedralskole er den naturlige indledning til hovedafsnittet: Studietiden på Polyteknisk Læreanstalt med tilhørende ophold, først på Hagemanns kollegium og fra efteråret 1945 på Regensen.

Men trods den dårlige start lærte Kjeldgaard hurtigt, at det var uendeligt meget bedre at være indflytter på Regensen end formand på et hvilket som helst andet kollegium. Kjeldgaard illustrerer selv den uheldige start man får på et af opkomlingsstederne (Hagemanns kollegium er fra 1908) ved at melde sig ind i „Styx“ og være længe om at opdage, at det ikke var nogen forening, men kun en sammenslutning, der ikke kunne ta's alvorligt. Nå Kjeldgaard kom til fornuft, meldte sig i en rigtig forening og var en aktiv P-mand i Jørgen Kocks klokkerat. Et par uddrag af bogen:

Hagemanns kollegium var, efter det, som jeg var vant til, ret eksklusivt med de nydeligste opholdsrum - læsestue,

spisesal og festsal. Bibliotek og to pragtfulde flygler. Og så var der et gæsteværelse, som man kunne få lov at disponere over, når man havde gæster på besøg. Udover de to flygler i opholdsstuerne var der et specielt indrettet musikværelse med klaver, hvor man kunne spille i fred og ro.

På kollegiet betalte man 105 kr. om måneden, men så var det også med fuld forplejning. Maden var ualmindelig god, og om søndagen serverede man en ekstra fin middag. Der var stil over det, og til søndagsmiddagen forventedes det, at man iklædte sig sit pæne tøj - og fodtøj! Her plumpede jeg i og fik en kraftig irettesættelse i form af negativ omtale i ankebogen, som til stadighed lå fremme i dagligstuen.

Min opdragelse til regensianer

På Hagemanns kollegium havde jeg så småt stiftet bekendtskab med, hvad det vil sige at være en indflytter, som de ældre kaster sig over for at opdrage. Nu skulle jeg til det igen.

Opdragelsen til regensianer fandt bl.a. sted i Regensens foreninger. Af dem var der en halv snes stykker, og man kunne kun være medlem af én forening. Man kunne ikke bare melde sig ind i en forening, men hvis man fik et tilbud om at blive optaget i en, kunne man da sige ja eller nej tak.

Jeg blev, en uge efter at jeg var flyt-

Bogens forfatter fotograferet på fortovsrestaurant i Paris 1947.

tet ind på Regensen, optaget i „Styx“. Forud var foregået følgende:

Den 1. oktober havde medlemmer af Styx været på besøg („indflytterkaffe“) hos indflytteren Halfdan Mahler, og dagen efter hos Bent Juel-Jensen. Meningen var, at man ville se disse indflyttere an med henblik på eventuel optagelse af dem som medlemmer af Styx. Da ingen af disse to forsøg resulterede i, at Styx fik medlemstallet forøget hvad man øjensynlig var interesseret i - inviterede man sig selv på indflytterkaffe hos mig. Om denne begivenhed skrev Orla Graulund Hansen senere i Styx-protokollen:

„Den 8. oktober besteg vi endnu en indflytter. En polytekniker benævnt Kjeldgaard havde taget sig den dristighed at opslå sin residens på 7 x 5, som

straks var blevet præget af det usle erhvervslivsagtige individ. Noget større indtryk af mandens åndelige kvalifikationer fik man ikke. Men måske var forklaringen den, at der ikke var nogle positivt gunstige egenskaber. Størst jubel vakte det, at individet sympatiserede med Retsforbundets nys dumpede folketingskandidat Oluf Pedersen, samt at han selv var dumpet ved Studenter-sangeroptagelsesprøven, hvilke to momenter i forbindelse med enkelte andre gjorde, at man i Styx besluttede at optage ham, for at han der kunne suge viden og dannelse i sand regensiel henseende, og sådan at hans for dummede sjæl kunne blive lutret og genfødt i de bedst mulige omgivelser.“

Selv skrev jeg i min dagbog, at jeg

havde modtaget opfordringen til at blive medlem af foreningen Styx. Men specielt begejstret eller beæret var jeg ikke. Min begrundelse for at sige ja var, at jeg så undgik flere gange indflytterkaffe, og at jeg, der på forhånd var reserveret overfor at deltage i for meget halløj, måske ville have godt af at blive trukket lidt ind i studenterlivet.

Jeg var nok i mange situationer lidt reserveret med hensyn til at kaste mig ud i Regenslivet, og lade mig opdrage til regensianer, men jeg fortsatte dog foreløbig i Styx og blev efter et årstid valgt til oldermann, d.v.s. formand for foreningen.

Engelbrecht, min nabo på værelse 7 x 6 blev ikke så lang tid i Styx som jeg, idet han gjorde det usædvanlige, at han skiftede til en anden forening. Det kom ikke til at gå upåtalet hen. En aften, hvor vi andre havde konsumeret passende mængder spiritus, trængte vi ind til Engelbrecht, hvilket skete ved at smadre fyldningen i døren til hans værelse. Efter en kort proces blev udbryderen af

Styx herefter ført til afstraffelse ved vanding på Trekroner.

Var dette en ægte regensiell dåd? Ja, efter Graulunds triumferende indberetning i klokkeprotokollen, men ikke efter den afstraffedes harmfulde protest i samme protokol. Forholdsvis uskyldigt var det jo, men det sjove var sommeider ikke lige sjovt for alle.

Da jeg senere meldte mig ud af Styx, slap jeg for vanding, men jeg gik heller ikke straks over i en anden forening.

„Student i Fyrrenerne“ er udgivet på eget forlag, Søvnøget 16, 8800 Viborg.

Telefon 86 62 03 36.

Kjeldgaard, der sluttede sin udadvendte karriere som leder af Viborg amts miljøafdeling, har tidligere udgivet „Thisted amts veje og vandløb“ (Poul Kristensen 1992) og „Lauritz Thagaard - en embedsmand ved enevældens lokaladministration i Thisted“ (Udgiverselskabet ved Landsarkivet for Nørrejylland 1994).

Det skrev de om os

Knud Bokkenheuser (1869-1936) skabte sig et navn gennem kulturhistoriske skildringer af livet i København: „Drejers klub“ (1903), „Så by som borger“ (1905), „De svandt, de svandt...“ (1906) og „Det gamle København“ 1919. I afsnittet om den indre by handler fente kapitel om kollegierne, og efter at have prist Christopher Walkendorf, som pioneren, der i 1595 omskabte det tidligere karmeliterkloster til studenterkollegium, vandrer han over Frue Plads til Kannikestræde med besøg på Borchs og Elers, inden der findes følgende beskrivelse af Regensen:

Druk, slagsmål og lig

Vi maa fra Elers Kollegium skraa over Gaden for at træffe det tredje Studenterhjem, Perlen for dem alle, *Christian IV's* i 1623 oprettede *Regens*, »den purpurklædte Gaard ved Taarnets Fod«. Naar vi nu tænker paa Regensen, er det som *Plougs*: »Arsenal for fyldte Revolutionsgranater«, som *Hostrups* harmløse Generalforsamlingshjem eller som *Chr. Winthers* Lindely for »de Herrer i Aandernes Rige«. Men der var en Tid, da Studenten kun var »Soldat udi den sorte Hær«, og fra den Tid er Billederne vel nok brogede men aldrig lystelige, og det lyse og lette der senere vandt sit Symbol i den klædelige og fikse Silkehue, som enhver bærer, som han vil, har sit tilsvarende Modstykke i den Kappe- og Kaardeuniform, der havde saa lidt til fælles med de Begreber om Romantik, Serenade o. l., vi ellers forbinder med

disse Klædningsstykker, at der tværtimod i Regensens første Århundrede ikke berettes om Drikkegilder, men Drukkenskab, ikke om munter Politiseren og aandrig Debat, men om Slagsmaal og Raahed; og naar *Basalt* helst vil beholde sin gamle Regens med sarnt dens Støv og Tobak, saa vilde sikkert hans Forgænger blot et halvt Aarhundrede i Forvejen aldrig have betænkt sig paa at give Slip paa, hvad det skulde være, der mindede om hans tidligere Ophold paa Regensen; thi selv om Regenslivets Herlighed og den Hygge, *Hostrup* spredte derover, er noget idealiseret, saa er den Skildring, jeg straks skal give af de tidligere Regensianeres Liv og Bolig, i høj Grad realistisk; thi den er ikke taget af nogen Digtets Fantasi, ikke opforgyldt af Mindernes Straaleglans, men citeret af en tør Ansøgning fra Samtidens Alumner om Forandring i de bestaaende Tilstande. Skrivelsen er fra den 22. September 1792, og det fremgaar deraf, at Kamrene havde Bjælkeloft og Stengulv, de var umalede, og for Vinduerne var der Jernstænger, for at ingen skulde gaa ud og ind om Natten. Til Rummet hørte desuden en Himmelseng til to, hegge Kontubernaler sov i den, en Kistebænk og et træbord. Først i 1793 fik man Lov til at lade Væggene, Dørene og Lofterne male, man fik Feltsenge i Stedet for Himmelsengen og et Skab som Erstatning for Kistebænken. I disse Celler levede Studenterne, men de blev ogsaa mere Dyr end Mennesker. De havde jo

siden Branden 1728 og til 1791 Privilegium som Ligbærere i København, og deres Værelser stank af den Lugt af Lig, der hang i deres Klæder.

Studentens opvågnen

Men i den interessante Periode fra Midten af 1770'erne til 1800 er det, som om hele København vågner til Bevidsthed om Personlighedens Værd, og i denne Tid er det ogsaa, at *Studenten*, men vel at mærke *først* den socialt bedre stillede Student, opdager sin Betydning. Vi ser, hvorledes han i Teatret danner Begrebet »Parterret«, som hurtig bliver Smagens Højesteret; vi opdager, hvordan han rejser sit Hoved paa vore Gader – baade i Posthusfejden og Filosofgangsstriden, og selv om vi ogsaa faar et Studenterproletariat, der fra først af stammer fra Regensen, saa bliver denne dog snart Samlingsstedet for de unge Minerva-sønner, og i denne Periode træffer vi ogsaa den første humane Regensprovst, A. C. Hviid, der har sat sig selv det skønneste Monument i den prægtige Lind, som gennem Tiderne har været Studenternes Mødested. Det er Regensens Historieskriver, C. E. F. Reinhardts, Fortjeneste at have antydnet, om end ikke tilstrækkeligt udviklet dette, der giver sig Udslag paa alle Maader, selv i en Bagatel som den, at en Mand sorn *Rahbek* holdt »aaben Seng« for forsinkede Regensianere, der ikke – som senere Skik – kunde »fenstre« ved Hjælp af en Vægterryg; dette viser en Selvstændighedstrang hos de unge Mennesker, der vilde emancipere sig fra Jernstængerne og den taabelige Lukken-af Kl. 11. Rigtigt fortæller Reinhardt om den første Studenterforenings Stiftelse

under Regenslinden i 1820; men mærkeligt er det, at han paastaar, at der i den Periode, hvor Kravet om Respekt for Personernes Frihedstrang vaagnede, ikke fandtes en eneste Sammenslutning af Studenter. Der var ganske vist ingen Studenterforening med bevidst Standsformaal, men der er dog ingen Tvivl om, at det literært berømte »*Norske Selskab*« overvejende var en Forening af Studenter, – og selv om »*Drejers Klub*«, ved sin rivende Udvikling kom til at aabne sine Døre ogsaa for Elementer fra andre borgerlige Kredse, saa var og blev det dog Studenterne, der her holdt Aandens Fane højt.

Opsang til filistrene

Naar vi nu gaar forbi Regensen, skal vi ikke blot lægge Mærke til det lyse og lette Liv herinde, som vi kender fra Scenen, vi skal huske de mørke Dage, men allermest skal vi erindre, at her stod det danske Frisinds Vugge, her fødtes en Mængde af

*» de Tanker, der flyver som Svaner over Sø
til Under for de fjerneste Lande
og aldrig kan ældes og aldrig kan dø
og sænkes i Glemselens Vande«,*

og at den Fattigdom, der ledede de unge til Regensens skærmende Ly, jo netop her vandt sin store Rigdom deri, at Videnskabens Dyrker ikke »begærer den Krans, der falmer i Tidernes Vande«, thi

*»De rigeste Skatte, han finder under Muld,
hans Aand gennem Afgrunden vanker,
han skænker dem til Verden, han lønnes ej med Guld,
hans Løn er de evige Tanker!«*

Og midt igennem al den Trang og Nød, der mangel Gang har raadet indenfor de

snævre Vægge, lyder den frejdige,
sejrsstolte Opsang ud til »Filistrene«:

*»Nu for de danske Studenter vi
vil synge lystig i Kor, Hurra,
der er dog ingen saa gode som de
paa denne syndige Jord, Hurra!«*

Der strømmer et Væld af glade Toner
og lystige Historier imod os, naar vi
tænker paa Regensen, hvor det lystige
Folkefærd »fra alle Verdens Kanter«
»var sig selv nok« i en Tid, som var
baade lykkeligere og adskilligt mere
naiv og mindre blaseret end vor.

Rask, Winther, Berggreen

Stemningen, vi sættes i, forandrer Grund-
tone, hver Gang et nyt Navn træder
frem for vort Øje. Hvor meget vi end
holder af og er stolt af *Rasmus Rask*,
saa er han dog ikke den Type, vi blandt
Regensianerne sætter mest Pris paa,
selv om vi bøjer os i Ærefrygt for hans
Lærdom og med Selvfølelse kan hen-
vise til hans Svar: »Sit Fædreland skyl-
der man alt, hvad man kan udrette.«
Han giver ikke Regensen Præg, dertil er
han for stille og indadvendt. Hans Om-
givelser mærker ikke meget til ham.
Han er den store ensomme. Men den
danskeste af alle danske Digtere har le-
vet sin erotiske Ungdom her; hvor kan
vort Hjerter dog banke i Takt med *Poul
Møllers*, naar han paa sin Foraarstur paa
Volden midt i det brogede Liv kun har
de »hulde Piger smaa, røde, hvide,
blaa« for Øje og kan »føle sit Hjerter paa
Vesten«!

Og saa *Chr. Winther og Krøyer!*
Studentersangens egentlige Fædre eller
maaske kun dens Faddere; thi det var *A.
P. Berggreen*, der skabte Studenter-

sangen indenfor de røde Mure, baade
den om »en Karl med uldent Bælte« og
»Regensen duer til ingenting«. *Chr.
Winther* er Epikuræeren – blandt Re-
gensianerne; han har drømt sine »Træ-
snit« der i Længselen efter Livsnydel-
sen paa Landet, og han har, da han en-
delig kom den landlige Idyl paa nært
Hold, længtes tilbage til sit Studenter-
leben i saa umiddelbart et Hjertesuk
som det, der Iyder i et Brev til *Chr.
Agerskov*: »Saa I havde hvide Atlaskes
Veste paa, I Himmelhunde!«

Ploug og Hostrup

Saa kommer vi til *Carl Ploug*, »Poul
Rytter«, vidt forskellig fra den sølle
Student fra Fader Holbergs Dage, hvis
Navn baade han og *Carl Ploug* forevi-
gede. Der er noget af en Fanfare i
Plougs Navn, og det staar trods alle de
Angreb, der siden skete paa dets Bærer,
uplettet og rent, fordi det aldrig var
Egennytte men altid den inderligste
Overbevisning, der ledede ham. Enhver
Tvivler kan blot læse det udkomne af
hans Livsskildring, og han faar en Føl-
else af, at en senere Tid gjorde denne
Mand Uret. Engang vil afklaret Historie
sikkert give ham, hvad hans er.

Og saa er der den glade Hyggelig-
hed, Studenterlivets borgerligste Elsk-
værdighed, forevigtet gennem *Jens Kri-
strup*, den altid godmodige, den glim-
rende Kammerat *J. Chr. Hostrup*. Hans
Betydning for vor Scene som Mellem-
led mellem *Heiberg* og *Ibsen* ufortalt,
maa vi mest af alt her i Kannikestræde
huske paa ham og hans herlige Filister,
Kobbersmedemester *Smidt* med Ma-
damme og Smedesvend med Løvefød-
der og Gesvejsninger, og *Hostrup* bliver

jo netop den, der »har bygget Broen mellem Livet og Ideen«, og som i rigtig Erkendelse af Udviklingen lod *Klint* ængstes for, at Studenten skulde miste sin Position, fordi Modsætningen, Filisteren, forsvandt med den gryende Op-

lysning. Sjældent er nogen Replik blevet sandere. Thi Forgyldningen er alligevel gaaet noget af Regensen. Et en-somt Navn som *Niels Finsens* kaster endnu Glans over den røde Bygning.

